

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА

**РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

МАТЕРІАЛИ
IV Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 21–22 травня 2020 року)

У двох частинах

Частина 1

Суми
Сумський державний університет
2020

юля 2000 г. URL: [https://undocs.org/ru/S/RES/1308\(2000\)](https://undocs.org/ru/S/RES/1308(2000)).

7. Japan's Initiative in the Fight against Infectious and Parasitic Diseases on the occasion of the Kyushu-Okinawa G8 Summit («Okinawa ID (Infectious diseases) Initiative») Ministry of Foreign Affairs, Japan Okinawa, July 2000. URL: <http://www.g8.utoronto.ca/summit/2000okinawa/infectious.htm>.

8. The World Health Organisation has come under fire for its handling of the recent global influenza pandemic / Bureau of Investigative Journalism. URL: <https://www.thebureauinvestigates.com/stories/2010-06-07/who-swine-flu-advisors-had-links-to-drug-companies>.

9. Steven J.Hoffman, John-Arne Røttingen. Split WHO in two: strengthening political decision-making and securing independent scientific advice. *Public Health*. 2014. Vol. 128. Is. 2. Pp. 188–194. URL: <https://doi.org/10.1016/j.puhe.2013.08.021>.

10. Funding WHO. URL: <http://www9.who.int/about/finances-accountability/funding/en/>.

11. Yen Nee Lee, Lilian Wu. China's Wuhan raises coronavirus death toll by 50% after city revises figures / CNBC. URL: <https://www.cnbc.com/2020/04/17/chinas-wuhan-revises-coronavirus-case-count-death-toll-state-media.html>.

ПОНЯТТЯ МІЖДЕРЖАВНИХ ОБ'ЄДНАНЬ

Коваленко І. І.

Студент I курсу ННІ права

Сумського державного університету

Науковий керівник: Завгородня В. М.

к. ю. н., доцент, завідувачка кафедри МЄПЦПД ННІ права

Сумського державного університету

У сучасній юридичній науці відсутня єдина позиція щодо визначення поняття «міжнародне об'єднання». Це спонукає багатьох вітчизняних та іноземних науковців досліджувати цю категорію та висувати нові гіпотези щодо її розуміння.

Для того щоб, дати визначення та зрозуміти, які ж особливості має «міждержавне об'єднання» ми повинні, в першу чергу, відмежувати його від суміжних понять, встановити співвідношення з такими типами утворень як «конфедерація», «міжнародна організація» та «складна держава».

Федеративна держава (союзна, від лат. *fedus*– союз) – це складна союзна держава, що містить державні утворення (республіки, штати, землі, кантони тощо), які мають деякі риси державного суверенітету, певну юридично визначену політичну самостійність [1, с. 113]. Кожна федерація складається з суб'єктів – територіальних утворень з

відповідними елементами державності. Зазвичай, суб'єкти федерації не мають можливості виступати суб'єктами міжнародного права. Однак, існують і винятки, що можуть передбачатися федеральною конституцією, міжнародним договором, або виникати в результаті делегування певних повноважень суб'єкту федерації щодо участі у міжнародних відносинах. Поряд з самою федерацією, кожен її суб'єкт, як уже зазначалося, має окремі атрибути державності, зокрема, відповідні державні символи (герб, гімн, прапор) та столицю. Органи державної влади у такій державі мають дворівневий характер. Законодавство суб'єкта федерації не повинно суперечити законодавству федерації, однак має своє предметне коло регульованих відносин. Характерною ознакою федерацій, як правило, виступає бікамералізм. У двопалатному парламенті одна палата якої представляє інтереси суб'єкта федерації, а інша, в свою чергу, інтереси федерації в цілому.

Найпоширенішим є визначенням конфедерації як форми слабо централізованого державного устрою, за якої ознаки державного утворення мають як держава в цілому, так і її складові частини, які визначаються суб'єктами конфедерації. Сфера компетенції центральних органів є обмеженою, а основні владні повноваження належать вищим органам суб'єктів конфедерації [2, с. 330]. Конфедерації, зазвичай, мають тимчасовий характер існування. Конфедерація може стати «першим кроком» до досягнення державної єдності держав, який обумовлений поглибленою політичною інтеграцією країн, тісними економічними, політичними або ж культурними зв'язками. Якщо ж цього не відбувається, то конфедерації розпадаються і кожен її суб'єкт продовжує існувати як окрема держава. Вищі органи конфедеративного союзу формуються з представників органів суб'єктів конфедерації. Влада вищих органів обмежена, їхня діяльність спрямована на координування, а не на субординацію органів суб'єктів конфедерації. Кожен суб'єкт конфедерації може мати власну правову систему. Прийняття нормативно-правових актів відбувається через їх узгодження органами суб'єктів конфедерації або ж спеціально створеними органами.

Міжнародна організація – це об'єднання держав, створене на погоджувальній основі, що має певні цілі, які відповідають загально визначеним принципам міжнародного права, має постійну внутрішню організаційну структуру, штаб-квартиру, постійні органи та володіє міжнародною правосуб'єктністю [3, с. 172]. Кожна міжнародна організація має установчий міжнародний договір (статут). До її складу має входити, щонайменше, 3 країни, кожна з яких повинна поважати суверенітет інших держав-членів. Також організації не можуть втручатися у внутрішні справи країн-членів. Міжнародна правосуб'єктність міжнародних організацій є спеціальною, оскільки предмет її діяльності

розповсюджується тільки на визначені при створенні організації шляхом укладення міжнародного договору чи рішення іншої організації, напрямки. Члени міждержавних організацій (за винятком наднаціональних, про що буде сказано далі) не делегують свої суверенні повноважень організації. Через це резолюції міжнародних організацій мають рекомендаційний характер і не є юридично обов'язковими. Держави-члени виконують ці рекомендації задля покращення міжнародних відносин, отримання допомоги різного характеру тощо. Деякі резолюції міжнародних організацій в силу свого великого авторитету і значного впливу набувають характеру звичаєвих норм і, в такий спосіб, стають джерелами міжнародного права. Однак природа їхньої обов'язковості за таких умов впливає не правотворчих повноважень організації, а саме з повторюваної поведінки суб'єктів міжнародного права та визнання формування відповідного звичаю.

В сучасному світі з'явився ще один, особливий тип міжнародних організацій – організації наднаціонального характеру, члени яких делегують частину своїх суверенних повноважень наддержавному органу, який набуває повноважень у визначених питаннях давати обов'язкові приписи для держав і навіть для фізичних та юридичних осіб, які перебувають під їхньою юрисдикцією.

Проаналізувавши ці три поняття, спробуємо визначити сутнісні ознаки поняття міждержавного об'єднань. По-перше, міждержавні об'єднання являють собою союз держав. Причини та об'єднуючі елементи таких утворень можуть бути досить різними, починаючи від економічних, політичних та військових, закінчуючи релігійними. По-друге, учасниками таких об'єднань є держави, що реалізують в такий спосіб притаманну їм міжнародну правосуб'єктність. По-третє, виникають міждержавні об'єднання на підставі міжнародних договорів, які визначають обсяг і характер їхніх повноважень та параметри взаємовідносин з державами-членами. Останні залишаються суверенними, але можуть делегувати частину своїх суверенних повноважень наддержавному органу влади (як це відбувається в конфедераціях чи наднаціональних організаціях), або ж надавати об'єднанню таких прав (міжнародні організації). Рівень політико-правової єдності таких утворень значно менший, аніж у федеративної держави. Виходячи з цього, можна вважати, що поняття «міжнародне об'єднання» є загальною назвою для всіх розглянутих видів утворень.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Загальна теорія держави і права: Підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів / М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін.; за ред. М. В. Цвіка, О. В. Петришина. Харків: Право, 2009. 584 с.

2. Бобровник С. В. Конфедерація / Юридична енциклопедія в 6-ти томах / за ред. Ю. С. Шемшученка. Т. 3. К.: Вид-во «Українська енциклопедія» імені М. П. Бажана, 2001. С. 330.
3. Міжнародне право: навч. посібник / за ред. М. В. Буроменського. К.: Юрінком Інтер, 2006. 336 с.

TO THE QUESTION OF THE RELATIONSHIP OF HUMAN RIGHTS AND BUSINESS IN THE CONDITIONS OF A MODERN SOCIETY

Tsianiuta L.

*3rd year student of the Faculty of Law
State University named after F. Skorina*

Scientific adviser: Karavaeva E. M.

Senior Lecturer, Department of Theory and History of State and Law, Faculty of Law, GSU

«Human rights are the foundation of a healthy society and sustainable business»

© Paul Polman, CEO of Unilever

The protection of human rights is the duty, first of all, of the state. This statement is confirmed by a number of international acts in the field of human rights, for example, numerous conventions of the International Labor Organization, which stipulate the obligation of the state to take all necessary measures to ensure the implementation and protection of human rights. However, despite the fact that the state has a direct responsibility to protect human rights, business¹ is required to comply with international human rights standards, which means not to violate human rights and eliminate the adverse human rights impacts that they cause or contribute to.

Today, there is no doubt that the business is able to have a significant impact on human rights and their implementation. In particular, commercial companies can influence the following areas:

- a wide range of labor rights, such as trade union rights, the right to safe working conditions, the prohibition of discrimination, etc.;
- protection of the environment and ecology;
- consumer protection and product safety;
- respect for privacy, freedom of speech and the right to information;
- freedom of religion, etc.

¹ In this article, the term «business» is considered as, on the one hand, entrepreneurial (economic) activity aimed at obtaining profit as a result of its implementation, on the other hand, it is the totality of all business entities engaged in this activity.